

Raztresen je poslušal intendant. Prijezdil je bil uro od tega s Prema, pred očmi mu je še nerazumno Mabellino obnašanje. Mesto običajnih vprašanj pokima samo in vpraša tajnika: „Formular pripravljen?“

„Je, gospod intendant,“ odgovori črnkasti de Regipont, motri pozorno hlapca in opozori Andriana: „Za hlapca izgleda jako inteligentno.“

Andrian pogleda Grga in zatisne oči. Zdi se mu, da je letel ta obraz danes enkrat mimo njega, a kje? Jasno ve samo to, da je stala Mabelle ob cesti in strmela z obupnim izrazom nekam. Kaj je vendar nežni deklici? Hira, blede . . . Radi koga?

„Kaj vas nisem videl že danes nekje?“ vpraša naglo Grgo.

„Ali sigurno, gospod intendant,“ se zareži široko Kručina „mojega hlapca, četudi ni še dolgo pri meni, ste gotovo videli in danes je šel po mojo nevesto.“

„Vi se ženite? Da da, — saj sem slišal.“

„Ženim se, kajpada, hahaha! In vabim gospodo na mojo svatbo. Vsega bo dosti pri Kručinu in Mihčeva Rezika je vredna pogleda.“

„Rezika? Kaj Regipont — hudo bo Chapotinu?“

Regipont zarije brado v svoj ovratnik. Saj je tudi njemu hudo — tolaži ga le, da tudi Andrianu ni tako gladka pot . . . Grga pa motri mladega intendanta, črnega tajnika. Trije fantje, eno dekle. Je kaj sovraštva v tvoji duši, Andrian, do neznanega tekmeča? V moji je ni. Bodi srečen z njo, Andrian . . .

„Da,“ se predrami intendant iz sanj „pridem na svatbo. Za koliko časa hočete dovoljenje? Mesec dni? Dobro. Za leto dni ga ne bi dobil.“

„Bo treba v vojsko?“ namežikne zaupno Kručin.

„Ne ve se, kaj pride,“ odgovori resno intendant, „cesar pričakuje, da ga bodo podpirali Ilirci tako vneto kot skrbi on vneto za blagor Ilirije.“

„Seveda, seveda,“ kima Kručina, „tale moj hlapec bo vrl vojak.“

„Naredi še lahko srečo. Če ne pride, ste odgovorni vi in občina zanj. Regipont, pišite: Oči rjave, velike. Obrvi črne, ravne. Usta sorazmerna. Nos pravilen. Lasje kostanjevi, kodrasti. Obraz podolgast, polt zagorela. Postava velika, močna. Posebna znamenja? Neke praske imate na rokah, kaj je to?“

„Od robid in vej v gozdu,“ hiti Kručin.

„Na čeu je rdeča polt.“

„Spomin žegnanja v Jelšanah,“ pojasnjuje Kručin.

„Tam mora biti tepež, vem. Odpravimo vam tista klanja.“

„Če se bo dalo, gospod intendant,“ se oglasi Grga in zopet ga pogledata intendant in tajnik. Glas in postava fanta ima nekaj vojaškega v sebi — tista polt na čelu se skriva v lasih, ni sled navadne rane . . .

„Slišal sem, gospod intendant, ne zamerite, da se poročite tudi v kratkem,“ prekine Kručin sitno opazovanje.

„Dajte, da podpisem,“ veli intendant tajniku.

(Dalje.)

Slovo.

Zložil Vekoslav Remec.

Pojš še hip z menoj tu na križpóti,
da ozrem se poslednjikrat nazaj
in vzamem s sabo ves ta tihi raj,
še v jutru speč v pritajeni lepoti!

Oj z Bogom! . . . In po stezi skriti v travi
se vrni, da te cerkvice pozdravi
z zvonjenjem jutranjim izza ovinka!

Meglè srebrne dvigajo peroti,
blešči se v reki daljni njih sijaj —
kot cvetje bi metale v naročaj
roke z nebes ti, v duši je sladkó ti.

In vedela ne boš, da žalostinka
popotna v duši se mi že budi,
ko komaj slutim pot bridkostnih dni . . .

